

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2019. február 3.
(vasárnap)

Szepesy László

AZ IMÁDSÁG A HIT GYAKORLÁSA

Énekek: 105,1; 138; 198,1-2; 475

Lekció: Máté 6,5-8

„És mikor imádkozol, ne légy olyan, mint a képmutatók, akik a gyülekezetekben és az utcák szegletein fennállva szeretnek imádkozni, hogy lásdák őket az emberek. Bizony mondom néktek: elvették jutalmukat. Te pedig amikor imádkozol, menj be a te belső szobádba, és ajtódat bezárva, imádkozzál a te Atyádhoz, aki titkon van; és a te Atyád, aki titkon néz, megfizet néked nyilván. És mikor imádkoztok, ne legyetek sok beszédűek, mint a pogányok, akik azt gondolják, hogy az ő sok beszédükért hallgattatnak meg. Ne legyetek hát ezekhez hasonlók; mert jól tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt kérnétek tőle.”

Alapige: Róma 10,13-14a

„Mert minden, aki segítségül hívja az Úr nevét, megtartatik. Mi módon hívják azért segítségül azt, akiben nem hisznek?”

Imádkozzunk!

Magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, hogy szilárd alappá tetted nekünk egyszülött Fiadat, a mi Urunkat, Jézus Krisztust, olyanná, amely minden viharban, minden erőtlenség idejében megmarad és megáll. Nem homokra kell építenünk az életünket, hanem a mi megváltásunkat Őrá, az igazi kősziklára alapítottad. Köszönjük Neked, hogy ezt tapasztalhattuk meg az elmúlt héten is, hogy bár sok minden támadott bennünket, sok teher, fáj-

dalom, akár a gyász, akár a testi betegség, akár a sikertelenség vagy a lelki szomorúság és megterheltség, mégis, mint egyetlen kősziklán, megállhatunk Krisztusban, és mintegy Őtőle kaphattuk ezeket. Hálát adunk Neked, hogy Te vagy az, aki megtartasz minket Őbenne. Te vagy az, aki a hitünket munkálad, Te vagy az, aki az Igén keresztül táplálsz bennünket Ővele, mert Ő „*az élet kenyeré*”.

Köszönjük Neked, hogy így lehetünk együtt a mai napon is, mert összegyűjtöttél bennünket, Szentlelked által arra indítottál, hogy eljöttünk, itt legyünk, nevedet segítségül hívjuk, éneket magasztaljunk, igédet hallgassuk, előtte megalázzuk magunkat, és azt elhíve igyekezzünk aszerint élni.

Bocsásd meg nekünk, amikor mégis megingunk Tebenned, amikor úgy gondoljuk, hogy többre lenne szükség, mint Te, amikor a saját kezünkbe akarjuk venni életünk folyását, eseményeit, és elkezdünk inkább magunkban bízni, mintsem Benned. Urunk, kérünk, hogy ettől szabadíts meg, és fordítsd a mai alkalmon is Hozzád a mi szívünket, hogy egyedül és csakis egyedül Te legyél a mi bizodalunk és reménységünk.

Kérjük, hogy ezért hirdettesd szent Igédet, felséges Isten, és add, hogy mint élő mag hullhasson a mi szívünkbe, és ott hadd teremje meg a gyümölcsét a mi javunkra, de elsősorban a Te dicsőségedre.

Krisztus nevében kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Mint ahogyan azt a Szentírás több igéje is világossá teszi számunkra, és jól is tudjuk, az igazi hitnek szemmel látható cselekedetei vannak. Arra a kérdésre viszont, hogy e cselekedetek közül melyek a legalapvetőbbek és egyben legfontosabbak is, azaz hogy egy ember életében hogy mutatkozik meg leginkább a hit, milyen cselekedeteken keresztül, arra sokan sokfélélt választanak. Vannak, akik a különféle áldozathozatalban (akár anyagiban, akár lelkiben) látják meg a hit munkáját valakinek az életében. Mások abban a szeretetben, amellyel a hívők az őket gyűlölők vagy éppen megvetők felé tudnak fordulni. A Biblia azonban azt mondja, hogy a hit cselekedetei nem csak időszakosak, nem csak időnként, nagy ritkán, egy-egy tragédia idején mutatkoznak meg (mint például anyagi felajánlások formájában, vagy más egyéb módon), de nem is csak úgy, hogy emberhez lenne kötve (mint például az ellenség szeretete, hogy kell az ellenség hozzá), mert akkor a hit önmagában nem tudna munkálkodni. Márpedig a Szentírás szerint a bennünk lévő hit megtermi a maga gyümölcsét az életünkben. És az egyik legalapvetőbb és legfontosabb gyakorlása a hitnek – a mai igénk is erről beszél – Isten segítségül hívása, az imádság.

Sokan azt gondolják, hogy minden ember tud imádkozni. Azzal indokolják ezt a feltevésüket, hogy a világon létező számtalan vallás egyik közös pont-

ja az imádság gyakorlása, szinte majdnem minden vallásnak része az, tehát – vonják le a következtetést – ez olyasvalami az emberi természetben, amely mindenkinben megvan. Mások arra szoktak hivatkozni, hogy még a hitetlenek is, hogyha nagy bajban vannak és tehetetlenek, elmondanak egy-egy fohászt, hátha az segít.

Az igazi imádság azonban a Szentírás szerint nem a bűnös emberi természet egyik megnyilvánulása, hanem az Istentől kapott hit következménye. A hit vesz rá bennünket arra, hogy imádkozzunk. De hogy még pontosabb legyek, hadd fogalmazzak így: az igazi imádság a Bibliában magát kijelentő Szentháromság Istenben való hit gyakorlása és megnyilvánulása. Azt, hogy valakik a maguk elképzelése szerint bálványokhoz könyörögnek, a Szentírás nem nevezi igazi imádságnak. Erre mutat rá Pál apostol is, amikor felteszi azt a kérdést: „*Mi módon hívják azért segítségül azt, akiben nem hisznek?*” (utalva a Szentháromság Istenre, és nem más istenségre). Ezzel az apostol arra is céloz egyúttal – megfordítva ennek a mondatnak a logikáját –, hogy azokra a hívőkre, akik hisznek, a Szentháromság Istenben az jellemző, hogy segítségül hívják az Urat! Ez mutatkozik meg az életükben leginkább, azaz a hit legalapvetőbb megnyilvánulási formája ez.

Az apostol annyira fontosnak tartja a hit és imádság közötti szoros kapcsolatra való rámutatást, hogy a Római levél említett részében, egy korábbi versben szinte azonosítja a kettőt, a hitet és az imádságot egymással. Mert a 13. versben ezt olvassuk: „*Mert minden, aki segítségül hívja az Úr nevét, megtartatik*”. Itt az imádság, a segítségül hívás kifejezés a hit szó helyett szerepel, mert ez a mondat így hangzik helyesen más igehelyeken: „*aki hisz a Fiúban, örök élete van*” (János 3,36). Az apostol itt a hit szót a segítségül hívással helyettesíti. De miért teszi? Nem azért, mert ne tudná, hogy hinni Istenben nem ugyanaz, mint hogy valaki imádkozik. A két dolog nem fedí le egymást. Azért helyettesíti az apostol a hit kifejezést a segítségül hívással, mert arra akar rámutatni, hogy a hitből szinte szükségszerűen következik az imádság, olyannyira, hogy nem lehet a kettőt egymás nélkül említeni és gyakorolni. Nem mondhatja valaki azt, hogy imádkozom, de nem hiszek; vagy hiszek, de közben nem imádkozom.

Hit és imádság tehát elválaszthatatlanok egymástól. Hogy miért? Erre szeretnék a mai igehirdetésben bővebben kitérni, és az imádság alapjairól beszélni. Szándékosan használom az *alap* kifejezést, mert arról a három dolgról szeretnék beszélni, amelyek megalapozzák imádságainkat, amelyek jogalapot adnak arra. Először arról kell beszélnünk, hogy a hit meglátja, hogy mennyire szegények vagyunk mi, emberek, mennyire híján vagyunk minden jónak, amelyre szükségünk lenne ahhoz, hogy üdvözüljünk. Másodsor arról kell beszélni, hogy Isten Jézus Krisztusban mekkora gazdagságot kínál fel nekünk. Harmadszor pedig, hogy ezt a hatalmas kincset Isten milyen módon, konkrétan az imádság útján keresztül akarja nekünk adni.

Először tehát azt kell meglátnunk, hogy mennyire hiányzik az életünk-ből minden jó, ami elősegítené üdvösségünket, mert amikor az ember ezt meglátja, csak akkor érzi magát ösztönözve a kérésre. A Szentírás számtalan alkalommal beszél arról a szegénységről, nincstelen állapotunkról, amiben mindannyian szenvedünk, és amely azzal jár, hogy nem mehetünk Isten elé bármi jót és érdemet hozva, amire rámutathatnánk, hogy Uram, ezért bocsáss meg nekem, ezért könyörülj rajtam. A saját életemben nincs ilyen. Ugyanis gondoljuk végig az Ige alapján, hogy mink van, ami miatt jót remélhetnénk Istentől? Van lelki életed? Lehet, hogy együtt érző, empátikus beállítottságú vagy. Az is lehet, hogy nem hagy nyugton mások fájdalma, szenvedése, ezért valamilyen úton-módon segítesz embertársaidon. Akár úgy, hogy olyan hivatást választasz, amely során másokkal foglalkozol, akár úgy, hogy szabadidődben sok erőt, energiát, akár még anyagiakat is fordítasz másokra. Lehetséges – ahogyan manapság mondani szokás –, hogy magas az érzelmi intelligenciád. De mindezekről valaki lelki ember lesz? Mindezek miatt hinni fog az élő Istenben, bízni fog az Ő munkájában, a Szentlélek templomává válik szíve és teste, a Szentlélek fogja vezetni szívét, akaratát, gondolatait és az életét? Nem. Az előbb felsorolt dolgoktól nem lesz valaki lelki ember, hanem csak azért, hogy Isten új életet ad neki, újjászüli őt. A Biblia szerint mindannyian lelkileg halottak vagyunk addig a pillanatig, amíg Isten Szentlelke meg nem ajándékoz minket az új élettel. Mennyire vagyunk szegények? Annyira, hogy még életünk sincsen, ha Isten az új életet nem ajándékozta nekünk oda.

De valakik másban bíznak. Azt mondják, hogy ők jól ismerik a Bibliát, számtalan igehirdetést hallgatnak, azért az is valami, nem? Nyelvtanilag lehet a Biblia szavait elemezni, valaki akár még az eredeti nyelveket is értheti, meg lehet tanulni az igéket, lehet pontosan idézni – és ezek nem rossz dolgok, mindenkit buzdítunk ezekre –, de a lelkeségét az Igének, a valódi értelmét és jelentését – tegyük fel kérdésként –, van-e szemünk meglátni magunktól, van-e olyan szívünk, amely magától megérti az Igében leírtakat, van-e olyan hitünk, amelyet igazat tud adni Istennek mindenben, amit az Igében kijelent, és van-e megújult akaratunk cselekedni mindazt, amit megértettünk és elhittünk? Amikor Pál apostol azt írja a Róma 3,11-ben, hogy *„nincs, aki megértse, nincs, aki keresse az Istent”*, akkor vajon azt nem kellene nekem komolyan vennem, hogy én ilyen vagyok magamtól? És ez nem változik azután sem egyébként, hogy megtérünk, mert a megértett ige ajándék marad továbbra is. Nem automatizmus, hogy valaki megtér, új életet kap, és azonnal megérti a Bibliát. Ezt saját csendességeinkben tapasztalhatjuk, hogy vannak olyan igék, amelyek szólnak, és értjük őket, amikor olvasuk azokat, és vannak olyan igék, amelyeket homály leplez továbbra is, és nem teljesen értjük. Miért? Mert a kijelentett ige, az ige megértése továbbra is ajándék marad. Dicsekedhetünk vele? Nem. Nincs semmink, még az ígét

is kapjuk az Úrtól! Nem az én nagy eszemmel és nagy hitemmel értem meg az ígét: az Úr ajándékoz meg azzal napról napra, alkalomról alkalomra.

Valakik azt mondják, hogy mással is lehet dicsekedni. Például a jó cselekedeteinkkel. De tegyük fel kérdésként, hogy ha lelkileg nem élünk, hanem magunktól halottak vagyunk, és nem érthetjük meg Istent magunktól, és nem is kereshetjük Őt (ahogy a Róma 3,11-ben hallottuk), akkor vajon tudunk-e az Ő akarata szerint élni és tenni bármit is? Tudunk-e olyan jó cselekedeteket Isten elé hozni, hogy Uram, ezeket azért figyelembe veheted, amikor az életemet vizsgálod? A Róma 3,12 azt mondja: „*Mindnyáján elhajlottak, egyetemben*” – azaz mindenki – „*haszontalanokká lettek;*” – ennyit arról, hogy mennyit érnek a cselekedeteink –, „*nincs, aki jót cselekedjék, nincsen csak egy is*”. Testvérek, amikor ezt halljuk magunkról, akkor ennek nem kellene kétségbeesésbe taszítania minket, hogy ez az, amit én adni tudok Istennek? Haszontalanná lettem, nem keresem a jót, nem tudom cselekedni a jót magamtól. Vajon az Ige nem azt mondja, hogy akaratunkat a bűn kötözi meg és tartja fogva, ezért képtelenek vagyunk magunktól bármi jót választani? Mid van, Testvérem, Istenen kívül? Nem kellene belátnunk nincstelen, koldus voltunkat, és a Jelenések 3,17 szavaival azt valánunk magunkról, hogy én vagyok a „*nyomorult és a nyavalyás és szegény és vak és mezítelen*”? Mert ez vagyok Isten nélkül.

Miért szükséges belátnunk ezt, hogy nincs semmink? Azért, mert amíg gazdagnak hisszük magunkat, amíg elégedettek vagyunk életünkkel Isten nélkül, amíg nem látjuk be, hogy csak a földi kincsekkel vagyunk megrakva, de a mennyekben szűkölködünk, addig azokat nem fogjuk sem kérni, sem keresni Istennél, addig nem fogunk imádságban Hozzá fordulni, hogy Uram, ennek is híjával vagyok, ajándékozz meg vele. Az imádság egyik alapja ennek az állapotnak az elhívése és belátása, hogy semmim sincs Istenen kívül, ami az üdvösséghez elég lenne, vagy odavezetne, és erre a megoldás nem bennem van, ezen az állapoton nem én tudok változtatni, hanem magamon kívül kell keressek megoldást. És hadd fogalmazzak így: egyedül Istennél. Aki igazán átérzi ezt az állapotát, ezt a szegénységét, az kezd Istenhez fordulni. Aki észreveszi halott szívét, az kéri az Úrtól, hogy elevenítse meg azt. Aki érzi gyenge hitét, az mondja ki, hogy „*hiszek, Uram, légy segítségül az én hitetlenségemnek*”. Aki észreveszi lelki vakságát, az kér látást nemcsak egyszer, hanem minden egyes igeolvasás és igehallgatás alkalmával. Aki belátja és elhiszi, hogy mezítelen, az kér ruhát az Úrtól.

Testvérek, hányszor előfordul az, hogy mindennek tudatában vagyunk akkor, amikor újjászületünk, ezt tudjuk, megtanuljuk, csak az a baj, hogy később erről olyan könnyen elfeledkezünk. Ahogyan az idő múlik, ahogyan egyre többet olvassuk a Bibliát, hallgatjuk az igehirdetéseket, teszünk jót testvéreinkkel és felebarátainkkal, egyre több szolgálatot végzünk el, egyre több pénzt adományozunk a gyülekezetnek, akkor egyre inkább gazdagabbnak

érezzük magunkat, akkor egyre inkább azt hisszük, hogy olyanok vagyunk, hogy az Úrnak van szüksége a mi munkánk elvégzésére, és nem nekünk van szükségünk mindig Őrá. Őneki van szüksége énrám. Testvérek, Isten tényleg ennyire korlátolt, hogy rajtam kívül nem tudna cselekedni? Egy idő után pedig eljutunk oda, hogy azt hisszük – az Ige szavaival élve –, hogy „*meggazdagodtam, és semmire nincs szükségem*” (Jelenések 3,17), vagy legalább is azt gondoljuk, hogy közel állunk ehhez az állapothoz. Istentől, az Úrtól csak egy kevésre van szükség mindig, de a nagyja már megvan. Pedig pont fordítva kellene lennie az Ige szerint. Mert minél inkább többet tudok magamról az Igéből, annál inkább bűnösebbnek kellene magamat látnom, ahogyan Pál apostol is őszintén – nem képmutatásból – vallotta magát a bűnösök közt az elsőnek. Minél inkább többet szolgálok, annál inkább látnom kellene, hogy mennyi időt pocskoltam el, és pocskolok el a mai napig is az életben, hiábavalóságok után szaladgálva. Minél több mindent megértet velem a Szentlélek az Igéből, annál inkább látnom kellene, hogy még mennyi mindent nem tudok, és mennyi hiábavaló tudást akarok megszerezni ebben a földi életben, ami erre az életre jó, de az örök életre úgyis elmúlik. Ez pedig azt jelenti, hogy minél inkább növekedünk a hitben, annál inkább imádkoznunk kellene. Minél inkább növekedünk a hitben, annál inkább be kellene látnunk, hogy mennyi mindenre van szükségünk. El kellene jutnunk oda, hogy mindenben Istentől függünk, ezért mindent Őtőle kell kérnünk. Vajon nem a nyomor állapotának meglátása és átélése készíti a koldust a kéregetésre? Vajon nem önmagunk Ige általi megismerése kellene ösztönözzön minket egyre inkább arra, hogy kérjük az Úr gazdagságát, lelki életet, szemünk megnyitását, engedelmes szívet, Istennek engedő akaratot (és még sorolhatnánk, hogy mi mindent)?

Vajon amikor imaéletünk lanygul, egyre ritkábbá válnak fohászaink, könnyörgéseink inkább megszokottak, mintsem őszinték lesznek, amikor eljutunk oda, hogy szinte keresni kell magunkban azt, hogy most miért is kell imádkoznom, akkor vajon nem az előbb felvázolt szegénységünkről feledkezünk meg? És vajon nem hisszük-e tévesen azt, hogy a körülöttünk lévők is milyen gazdagok? Mert hogyha meglátnánk az ő szegénységüket is, akkor nem könyörögnénk lelkük üdvösségéért éjjel-nappal, azért, hogy Isten könyörüljön rajtuk és ajándékozza meg őket új élettel, hittel és mennyei kincsekkel? Imádságunk első alapjának ennek a hitnek kellene lennie, hogy Isten nélkül nyomorult, elveszett, szűkölködő, szegény vagyok, olyan, aki elveszik, ha nem kap segítséget valahonnan! Akinek lehet, hogy vannak földi kincsei, lehet, hogy emberi szemmel nézve irigylésre méltó az élete, de semmije sincs a mennyben, ha csak az Úr nem ajándékozza meg őt az Ő javaival.

Mert ez a második alapja az imádságunknak, hogy Isten önként, bőkezűen hatalmas gazdagságot kínál fel nekünk Jézus Krisztusban. Mert „*minden jó adomány és minden tökéletes ajándék*” (Jakab 1,17), aminek mi hí-

jával vagyunk, és bennünk nincs meg, az Őbenne van meg, Ővele ajándékozza azt nekünk mennyei Atyánk, ahogyan azt a Róma 8,32 mondja: „*mi módon ne ajándékozna Vele együtt mindent minékünk?*” Az új, lelki életet, a látó szemet, halló fület, az értő és engedelmes szívet, a jóra szabaddá váló akaratot, az erőt minden időben, a szeretetet, a türelmet és minden mást csak Krisztusban és csakis Krisztus által kaphatunk meg. Isten nem helyezte más-hova az Ő javait, egy személybe helyezte azokat, az Ő Fiába. Ezért amikor Isten megláttatja velünk nagy szegénységünket, egyúttal Krisztust is elénk hozza, és azt akarja, hogy minden tekintetben Őbenne higgyünk, Őbenne reménykedjünk. Ezért akarja azt az Atya, hogy egyedül Krisztusban higgyünk, mert mindent Őbenne ad úgy nekünk, hogy azt meg is kapjuk. Egyedül a Fiában várhatunk azokra az ígéretekre, amelyeket a Szentírásban nekünk ad Isten. Amikor imádkozom, és várom a kéréseim beteljesedését, csak Krisztus miatt várhatom azt, mert Őérette teljesíti az Atya az Ő szavát. Amikor pedig valamit remélek, azt Krisztusért remélhetem, mert Ő az, aki megcselekszi, és Ő az, aki ígéretet adott, és aki bátorított, hogy „*keressetek és találtok, zörögessetek és megnyitvatik*”, forduljatok az Atyához, és gondoskodik rólatok.

Imádságunk tehát csakis Krisztusra tekinthet, egyedül Őérte várhatunk és remélhetünk bármit is, amit kérünk. Hasonló ez egy történethez, egy példázathoz, amit lehet, hogy többen ismernek, de nagyon ide illik, és ezért szeretném elmondani.

Élt egyszer egy vagyonos ember, akinek egyetlen fia volt. Ő és a fia minden különleges művészi alkotást össze akartak gyűjteni. Minden megtalálható volt a gyűjteményükben Picassótól-Rembrandtig. Mikor a vietnami konfliktus kitört, a fiú elment a háborúba. Bátran életét adta, mikor megmentett egy másik katonát. Amikor az apa értesült a dologról, mélyen gyászolta egyetlen fiát. Hónapokkal később kopogtattak az ajtaján. Egy fiatalember állt az ajtóban, hatalmas csomaggal a kezeiben.

Így szólt:

– Uram Ön nem ismer engem. Én vagyok az a katona, aki a fiának köszönheti az életét. Éppen engem vitt biztonságba, mikor egy golyó szíven találta, és ő azonnal meghalt. Gyakran beszélt nekem Önről és a művészet iránti szeretetéről. – A fiatalember felemelte a csomagját. – Tudom, hogy ez nem nagy valami. Nem vagyok nagy művész, de azt hiszem, a fia szeretné, ha ezt megtartaná.

Az apa kinyitotta a csomagot. A fiáról készült portré volt, amit a fiatalember festett. Az apa szemei megteltek könnyel. Megköszönte neki a képet, és felajánlotta, hogy kifizeti.

– Ó, nem uram, soha nem tudom visszafizetni, amit a fia értem tett. Ez ajándék.

Az apa jól látható helyre akasztotta a portét, így ha látogatók jöttek, a fiáról készült kép volt az első, amit megmutatott nekik a kollekciónál. Né-

AZ IMÁDSÁG A HIT GYAKORLÁSA

hány hónappal később az édesapa meghalt. Sor került a képek elárverezésére. Sok befolyásos ember összegyűlt, és izgatottan várták, hogy megvehessék az értékes képeket a saját gyűjteményükbe. A fiúról készült kép az emelvényen volt. Az árverésvezető kopogtatott a kalapáccsal.

– Az árverést ezzel a képpel kezdjük.

– Ki akarja megvenni ezt a képet? – kiáltott valaki hátulról. – Látni akarjuk a híres képeket. Hagyja ezt!

Az árverésvezető azonban hajthatatlan maradt.

– Mennyi a kikiáltási ára ennek a képnek? Ki kezdi el az ajánlást? 100\$-ért, 200\$-ért?

Egy másik hang mérgesen kiáltotta.

– Nem azért jöttünk, hogy ezt a képet nézzük! Mi Van Goghot, Rembrandtot akarunk! Gyerünk már az igazi képekkel!

De az árverésvezető tovább folytatta.

– A fiú, a fiú. Kinek kell a fiú?

Végül egy ember szólalt meg a terem hátuljából. Ő volt hosszú ideig az embernek és fiának kertésze. – Elviszem 10\$-ért. Szegény ember lévén, az volt minden, amit fel tudott ajánlani.

– Ki ajánl érte 20\$-t?”

– Adja neki oda 10\$-ért! Nézzük a mestereket!

– 10\$ az ajánlat. Ki ad érte 20\$-t?

A tömeg kezdett mérges lenni. Nem akarták ezt a képet. Sokkal értékeőbb festményeket szerettek volna a gyűjteményükbe. Az árverésvezető csapott a kalapáccsal.

– Először, másodszor, harmadszor, eladva 10\$-ért.

Egy ember a második sorból közbekiáltott.

– Gyerünk már a többi képpel!

Az árverésvezető letette a kalapáccsot.

– Az aukciónak vége.

– Mi lesz a festményekkel?

– Sajnálom. Mikor felhívtak, hogy levezessem ezt az aukciót, elárultak nekem egy titkot, mely a végakarásban feltétel volt. Egészen eddig nem mondhattam el. Csak a fiú portréja volt eladó. Aki azt megveszi, az örökölheti az egész vagyont, beleértve a festményeket is. Az, aki elviszi a fiút, megkap mindent.

Így van ez, Testvérek, az imádságban is. Annyi minden kell nekünk, és annyi mindent kérünk az Atyától, csak a Fiú gyakran kimarad kéréseink sorából, a Benne való hit, az Ő érdemének, nekünk felkínált ingyenes ajándékainak szerepe háttérbe kerül. Pedig Isten az imádság második alapját Krisztusban fektette le. Minden mennyei gazdagságot, minden jót, ami az üdvösséghez szükséges nekünk, Krisztusban ajánlja fel, de csak egyedül Őbenne, nem Őrajta kívül. Mi pedig Őnélküle kérjük számtalan alkalommal.

Vagy csak hozzábiggyesztjük kéréseink listájához, hogy Krisztusért. Közben a hitünk azt mondja, hogy megérdemlem, gyermeked vagyok, miért ne segítenél, és hivatkozunk mindenfélére, Krisztus pedig háttérbe szorul. Kellene az áldások, kellene a jó kimenetelű munkák, életünk eseményeinek, dolgainak jól alakulása, a bűnbocsánat, de ezeket csakis Krisztusban kaphatjuk meg.

Ezzel pedig elérkezünk a harmadik üzenethez, ami az, hogy Isten a Krisztusban felkínált gazdagságot imádság útján át akarja nekünk adni. Ez magyarázatra szorul, ezért hadd térjek rá ki bővebben. Isten megláttatja velünk szegénységünket, azután az Igében elénk adja Krisztus gazdagságát, és kérdés, hogy hogy lesz a miénk ez a gazdagság? Tudjuk, hogy hit útján, de parancsol-e még valamit az Úr? Igen, az imádságot. Az imádság útját. Mivel ez félreérthető, ezért hadd magyarázzam tovább. Mert én ezt nem úgy értem, hogy imádság nélkül Isten ne ajándékozna nekünk annyi mindent. Dehogynem. Annyi mindent ad nekünk az Úr anélkül, hogy kérnénk, hogy az – bocsánat – néha már szégyen ránk nézve. Ő pedig hihetetlen módon kegyelmes és irgalmas. Kérés nélkül is ad. De Ő mégsem azt parancsolja az Övéinek, hogy ölbe tett kézzel várjátok – bocsánat a kifejezésért – a sült galambot, hanem hogy „szüntelen imádkozzatok”. Miért? Azért, mert Isten ígéreteket adott nekünk, mi ezekre az ígéretekre hivatkozhatunk, amikor személyesen beszélünk Vele, azaz imádkozunk. Amikor ezt tesszük, akkor úgy várjuk ezeket az ígéreteket, ahogyan azt az Atya meghagyta nekünk, azaz egyszerre bízunk az ígéretek valós voltában, de közben könyörgésben el is kérjük őket. Testvérek, nem hitetlenség és nem bizalmatlanság Isten felé elkérni azt, amit megígért. Mert Isten egyszerre parancsolta meg azt, hogy bízzatok az ígéreteimben, de azokat kérjétek is el tőlem imádságban. A kettő nem mond egymásnak ellent, mint ahogy azt sokan hiszik. Mert Isten azért adta az ígéreteket, hogy higgyünk bennük, várjuk azokat, de tevékenyen, azaz imádkozva tegyük ezt.

Az imádság által pedig Isten erősíteni is akar minket abban, hogy Ő valóban nekünk akarja adni az Ő gazdagságát Krisztusban. Az imádságra nem Istennek van szüksége, Őt nem kell emlékeztetni az ígéretekre. De mégis ezt kéri, hogy tegyük meg az imádságban, nem azért, mert Ő ne emlékezne, hanem mert mi vagyunk azok, akik elfeledkezünk az ígéretekről, és mi vagyunk azok, akik ellanyhulunk az azokra való várakozásban. Mert az imádsággal hívjuk segítségül Isten gondviselését, és amikor ezt tesszük, Isten megerősít minket abbéli reménységünkben, hogy Ő örökös életünk minden eseménye felett. Ő gondoskodó Atyánk, de mégis kérnünk kell, hogy mi ebben megerősödjünk. Imádság által kell Tőle erőt kérnünk az Ige szerint, azért, hogy emlékezzünk arra, hogy Ő támogat minket bűnre hajlamos, elerőtlenedett embereket. Imádság által kérjük az Ő jóságát, azért, hogy emlékeztessen minket az Ő kegyelmére, amelyben részesít minket, bűnökkel megterhelt em-

bereket. Isten úgy látta jónak, hogy az imádság által akarja nekünk adni az Ő gazdagságát, nem pedig anélkül, azért, hogy miközben ígéreteire várunk, ne lustuljunk el, vagy ne felejtünk el Benne bízni.

Isten az imádság elrendelésével azonban nemcsak ébren akarja tartani a várakozásunkat, hanem a szívünket is meg akarja változtatni. Mert nem mindegy, hogy milyen szívvel imádkozunk és fordulunk az Úrhoz. Kálvin János fogalmazta meg egy helyen nagyon szépen, hogy „az Ő keresésének, szeretetének, tiszteletének komoly és égő vágyától lángoljon a szívünk, mivel Őhöz, mintegy szent horgonyhoz, szoktunk menekülni minden szükségünkben”. Az imádság által az Úr iránti szeretetünket, tiszteletünket akarja ébresztgetni, erősíteni. Mert azért mégis milyen dolog úgy járulni a királyok Királya elé, hogy sem nem tisztelem Őt, sem nem szeretem?

Isten tehát a mi hasznunkra parancsolja meg nekünk, hogy ígéreteit kérjük, és az elmondott imádságokra várjuk az Ő válaszát. Gyakran csak kérünk, de nem várunk választ az Úrtól, pedig az is hozzátartozik, és azért is lehet könnyörögni, hogy Uram, adj kitartást a Rád való várakozásban. És mikor Isten megadja, hogy teljesíti a kérésünket – vagy esetleg valami jobbal ajándékoz meg, mint amit mi kértünk, nem adja, ami nekünk kell, de jobbat ad –, azzal is Őhöz fordulhatunk hálával, ugyanúgy imádságban, megköszönve Neki. Mert az Úr azt akarja, hogy olyanok legyünk, mint a gyermekek, akik mindennel az édesapjukhoz fordulnak, akik bíznak benne, várnak rá, és köszönetet mondanak neki. Ezért az Úr bátorít minket a 145. zsoltár 18. versében külön is, amikor azt mondja: *„közel van az Úr minden Őt hívóhoz; mindenkire, aki hűséggel hívja Őt”*. És ebben a hűséggel szóban ott van az imádság gyakorisága is, de a lelkeség is, hogy szeretettel és az Úr iránti bizalommal tudom segítségül hívni.

Az Úr tehát hitünkhöz mintegy hozzákötötte az imádság gyakorlatát, hogy azzal élve dicsőítsük Őt, miközben ránk nézve is sok áldás származik abból. Az Úr a mai alkalmon bátorítani akar minket arra, hogy ne azért imádkozzunk csupán, mert muszáj, vagy, mert egy keresztyénhez ez illik, hanem azzal a hittel, hogy semmim nincs az Úron kívül, azzal a hittel, hogy Krisztusban Isten mindent nekem akar adni, és mindezt pedig úgy, hogy az imádság útján akarja ezt megtenni. Ne értsük félre: az imádság nem érdem, de egy út, amelyet Isten kijelölt számunkra, melyen járnunk kell és lehet. Kérjük Isten Szentlelkét, hogy indítson bennünket naponként könyörgésre, ígéreteire hitben való várakozásra, őszinte hálaadásra, és Ő tegye természetessé számunkra az imádságot. Következzen természetesen módon a mi hitünkből, hogy mennyei Atyánkhoz fordulunk, Ővele osztjuk meg örömeinket, gondjainkat, Neki adunk hálát, és Benne bízunk. Ő adjon nekünk ilyen imádságos lelkületet.

Imádkozzunk!

Mindenekelőtt szeretnénk, mennyei Atyánk, hálát adni azért, hogy Jézus Krisztust adtad értünk a golgotai keresztfára, engesztelő áldozatul a mi bűneinkért, és köszönjük, hogy minden áldást, amit Ő érdemelt ki teljes életével, azt ingyen, kegyelemből nekünk kínálad, és Őbenne oda is adod.

Urunk, bocsásd meg, amikor azt hisszük, hogy már annyira meggazdagodtunk, hogy egyre kevésbé van Rád szükségünk, amikor arra használjuk ígéreteidet, hogy egyre önállóbbak és függetlenebbek legyünk Tőled, pedig egyre inkább Tőled kellene függünk, és egyre inkább Hozzád forduljunk. Ezért kérünk Téged, hogy add nekünk Szentlelkedet, aki munkálja bennünk ezt az imádságot, ezt a Benned való bizalmat, ezt a vágyat, hogy mindennel Hozzád forduljunk, és Előtted öntsük ki szívünket, ígéreteidben bízunk, és azokat várjuk is, és Neked köszönjük meg minden jót, amivel megajándékoztál bennünket. Urunk, kérjük pont ezért, hogy a hitnek ezt a látását add nekünk, hogy nincs semmink, de Krisztusban minden a miénk, és kérünk, segíts, hogy tanuljunk meg imádkozni.

Köszönjük a gyülekezet közösségét is, hogy alkalomról alkalomra lehetőség van együtt, közösen Hozzád folyamodni. Köszönjük Neked, hogy egyéni csendességeinkben is adsz időt erre. Kérünk Téged, hogy valóban hadd mutakozzék meg hitünk, és hadd legyen hitünk munkája, gyakorlása az imádság.

Kérünk, Urunk, hogy az imádság hadd legyen erőforrás számunkra. Könyörgünk gyászoló testvéreinkért, akik a héten búcsúztatták szeretteiket, kérünk, Te add nekik erődöt elhordozni a gyász terhét, fájdalmát. És kérünk, hogy Te legyél az ő vigasztalójuk, Tenálad hadd találjanak megnyugvást.

Könyörgünk beteg és szenvedő testvéreinkért. Te adj szabadulást a fizikai fájdalomból, és hogyha ez nem lehetséges, adj Benned való örömet, nyugalmat elhordozni mindezt a fájdalmat.

Könyörgünk a testi vagy lelki módon szenvedőkért, azokért, akik úgy érzik, életük tönkre ment, kérjük, Te legyél az ő reménységük, mint akitől származik minden jó, a mindennapi kenyértől kezdve az üdvösségünkön át minden lényeges. És kérünk, hogy itt a gyülekezetben hadd erősödjünk meg ebben a hitben, hogy egyedül és csakis egyedül Rád van szükségünk.

Kérjük, Urunk, hogy egyházunkban is hirdettesd ezt, Te küldjél minél több munkást, aki az evangélium örömhírével szólít meg másokat, és hív Te-hozzád. Újítsd meg, kérünk, egyházunkat.

Könyörgünk magyar népünkért is, adj ébredést, Benned való hívést minél többeknek.

Könyörgünk az előttünk álló időszakért: áldd meg tanulásunkat, munkánkat, családi életünket.

Kérünk, segíts Téged várni addig a napig, amíg magad mellé nem vészelsz minket, vagy vissza nem jössz az ég felhőin át, ahogy azt kijelentetted

AZ IMÁDSÁG A HIT GYAKORLÁSA

Igédben. Köszönjük, hogy addig is Te őrööl meg minket a Benned való bizalomban.

Áldott legyen ezért is a Te háromszor szent neved!

Ámen.

475. ének

1. "Imádkozzatok és buzgón kérjete!"
Bűnös voltunkért, Uram, ó, ne vess meg!
Tiszta szívet és Szentlelket adj nekünk,
Hallgass meg Fiad nevébe', ha kérünk.

2. Keressetek buzgón és megtaláltok! –
Téged keresünk, Uram: hogy bűn s átok
Erőt ne vegyen mirajtunk, légy nekünk
Égi utunk, igazságunk, életünk!

3. Zörgessetek buzgón Isten ajtaján! –
Elfáradtunk, Uram, e világ zaján;
Ó, nyisd meg az égi béke szép honát,
Add, hogy zenghessünk örök halleluját!